

Палкий поцілунок. Книга 1

Номінант Goodreads Choice Award for Best Young Adult Fantasy & Science Fiction (2014)

Її поцілунок здатний вбити...

Лейла - сирота, яка виросла серед хранителів, що захищають людство від демонів. З дитинства дівчина закохана в хранителя Зейна і мріє про побачення з ним, яке закінчиться палким поцілунком... Однак це неможливо через жахливу таємницю: у її жилах тече кров демонів і горгулій. Поцілунок Лейли смертельний для будь-кого, хто має душу.

Коли одного разу Лейла ледве не гине, її рятує демон Рос. Темний. Привабливий. Притягальний. Він з'являється щоразу, коли потрібна допомога. Він її янгол-охоронець і демон-спокусник. Зближуючись із Росом, Лейла дедалі більше віддаляється від Зейна. Поки дівчина намагається розібратися в почуттях, вона не помічає, як навколо неї закручується смертельна інтрига...

Арментраут творить справжню магію: з несподіваними сюжетними поворотами й чоловічими персонажами, від яких можна втратити голову

Еббі Глайнс, авторка бестселерів The New York Times

Розділ перший

У «Макдональдсі» сиділа демониця.

Вона жадібно пожирала біг-маки.

Зазвичай мені подобалося моє післяшкільне заняття. Я любила визначати серед відвідувачів бездушних і проклятих — це приносило тепле відчуття внутрішнього задоволення. Від нудьги я навіть установила для себе денну норму, але сьогодні мені було не до цього.

Я мала скласти план своєї доповіді на передступний курс із англійської мови.

— Ти не їстимеш картоплю? — запитав Сем, набираючи з моєї таці повну жменю. Його каштанові кучері спадали на металеву оправу окулярів. — Дякую.

— Тільки не забирай у неї солодкий чай, — Стейсі вдарила Сема по руці, і кілька шматочків картоплі впали на підлогу. — Залишишся без руки.

Я припинила постукувати ногою, але не відвела очей від непроханої гості. Не знаю, що в «Маку» так притягувало демонів, але вони чомусь обожнювали це місце.

— Ха-ха.

— Лейло, на кого ти так дивишся? — Стейсі роззирнулася, окидаючи поглядом переповнений заклад. — На якогось красеня? Якщо так, то краще... А. Ого. Хто взагалі так вдягається в люди?

— А що там? — Сем теж обернувся. — А, та годі тобі, Стейсі. Яка кому різниця? Не всі ж, як ти, носять підробки «Прада».

Для них демониця була невинною жінкою середніх років із дуже кепським почуттям стилю. Її тьмяно-каштанове волосся було зібране старомодною фіалковою шпилькою-метеликом. На ній були зелені оксамитові спортивні штани й рожеві кросівки, але що справді впадало в

очі — так це її светр: хтось вив'язав спереду басет-гаунда з великими жалісними очима з коричневих ниток.

Та, попри її непримітний вигляд, я знала, що вона не людина.

Не мені її, звісно, було судити.

Це була одна з демонів-позерів. Її видав саме нелюдський апетит. Позери можуть за один раз з'їсти за двадцятьох.

Вони можуть набувати людської подоби й поводитися як звичайні люди, але я знала, що ця «жіночка» могла без зайвих зусиль відірвати голову своєму сусіду. Та головною загрозою була не надприродна сила. Справжню небезпеку приховували її зуби й заразна слина.

Своїх жертв позери кусали.

Одного маленького укусу було достатньо, щоб інфікувати людину демонічним штамом сказу. Починався незворотний процес — і через три дні нова іграшка позера вже нагадувала персонажа фільмів Джорджа Ромера з канібалістичними нахилами.

Зрозуміло, що позери становили неабияку загрозу, якщо, звісно, ви не думаєте, що зомбі-апокаліпсис — це весело. Єдиним плюсом було те, що позери траплялися дуже рідко і кожен новий укус укорочував їм віку. Зазвичай достатньо було семи добрячих укусів, аби вони відійшли в небуття. Вони чимось були схожі на бджіл, які помирають, утративши жало, але мізків у них було ще менше.

Позери могли обирати собі будь-яку подобу. Чому ця так вирядилася — для мене лишалося загадкою.

Стейсі скривилася, коли позерка приступила до третього бургера. Демониця не знала, що ми за нею спостерігаємо. Позери не відзначалися особливою уважністю, особливо коли були зайняті поживанням апетитних страв.

— Як же огидно, — Стейсі повернула голову назад.

— А я думаю, що в неї дуже привабливий светр, — Сем усміхнувся, побачивши, як демониця знову напхала рота картоплею. — Лейло, як думаєш, Зейн погодиться дати мені інтерв'ю для шкільної газети?

Я здивовано підняла брови.

— А чому ти хочеш взяти в нього інтерв'ю?

Він кинув на мене багатозначний погляд.

— Хочу запитати, як воно — бути хранителем у Вашингтоні, полювати за поганцями, притягувати їх до відповідальності і всяке таке.

Стейсі захихотіла.

— Тебе послухати — так хранителі прямо супергерої.

Сем стенив худими плечима.

— Але ж вони й справді як супергерої. Ти ж сама їх бачила.

— Вони не супергерої, — сказала я й почала свою стандартну промову, яку я всім повторювала, відколи хранителі вийшли з підпілля десять років тому. Тоді після шаленого зростання рівня злочинності, яке аж ніяк не було пов'язане з тодішньою світовою економічною кризою, а радше слугувало знаком від обивателів пекла, які більше не хотіли грати за правилами, альфа наказали хранителям вийти з тіні. Хранителі постали перед людьми, скинувши з себе кам'яний покров. Зрештою, скульптури горгулій, якими часто прикрашали церкви й будівлі, мали нагадувати хранителів у їхній істинній подобі. Принаймні певною мірою.

Нагорі розвелось забагато демонів — і хранителі вже не могли продовжувати виконувати свою роботу таємно.

— Вони люди. Такі самі, як і ви, просто...

— Я знаю, — Сем підняв руки. — Слухай, ти ж знаєш, що я не з тих божевільних, які стверджують, що хранителі — це втілення зла, чи верзуть ще якісь подібні нісенітниці. Я просто думаю, що вони кругі й було б непогано написати про них у газеті. То як думаєш? Зейн погодиться?

Рекомендована література

Твій милий Скрудж

Мороз

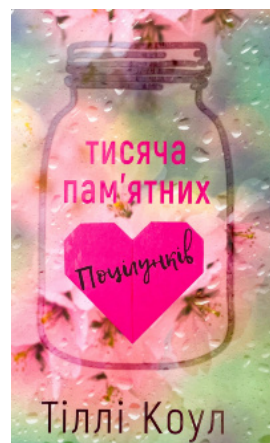
Гість на Різдво

Випадкові наречені

Есенціалізм. Мистецтво визначати пріоритети

Тисяча пам'ятних поцілунків

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ